

Pohjola on edessäni. Käännän sille hetkeksi selkäni jättäessäni ulkoilman ja siirtyessäni suojaan. Viima pyyhkii sulkeutuvaa ovea, pyrkii sisälle, peittää hankeen syntyneet jalanjäljet, muttei katkeruuttaan. Lattialaudat narahtelevat vanhuuttaan, mutta onneksi ei ole enää ketään, jota se voisi häiritä. Pitkään vankina ollut ilma on ummehtunut, mutta mielestäni se pitää sisällään niin paljon mennyttä aikaa siinä missä mikä tahansa muukin täällä, että tuulettaminen tuntuisi turmelemiselta. Taakseni jäävät tyhjinä kaikuivat käytävät, yksitellen kolahtelevat portaat, joiden pintaa vaatteideni kantamat lumenrippeet sulaessaan kastelevat. Ohitan katseeseen vastaamiseen kykenemättömät, maalauksiin ja valokuviiin ikuistetut sukupolvet. Katseeni ei tällä kertaa vaeltele seinillä, vaan mietteeni ovat kiinnittyneet ikkunaan, jonka ääreen astelen, ja näkymään sen takana. Tornin huipussa näköpiiri yltää kauas horisonttiin; maailma sen takana ei kuulu tähän ulottuvuuteen. Silmieni edessä levittäytyvät pellot, joita peittävästä lumihangista pilkistelevät kuivat ja elottomat oljenkorret. Eletään vaihetta, jossa luontokappaleet kärvistelevät kylmässä ja etsivät lakkaamatta ravintoa tai ovat kuljettaneet ravinteensa juuriaan pitkin maanalaisiin maailmoihin odottamaan helpompaa vuodenaikaa. Näkymää ei täysin peitä edes kaikkialla loimuava lumimyrsky – eloton, tunteeton, ihmisen omassa heikkoudessaan julmaksi ristimä. Päinvastoin, tällainen kaiken aikaa ilmassa pöllyävä tuiverrus antaa näkymälle aivan omanlaisensa lisäyksen, muuttuessaan kermanväriseksi lumiautereeksi. Vaikka näky on jo tuttu, on sen ääreen aina pakko palata – niin paljon sillä on minulle merkitystä. Sen edessä voi vain olla ja nähdä. Tuuli hiukkuu aavemaisesti jossain, havahduttaa ajatukseni kolistellessaan hormiin päästyään kakluunin luukkuu. Palavat puut räsähtävät sisällä. Huomaan olemassaoloni. Elän tässä hetkessä, tässä paikassa, näillä sijoilla. Normaalisti olen hyvilläni siitä, että elän, siis olen olemassa. Ja melko tyytyväinen siihenkin, että olen saanut elää näin, vaikka ajoittain olisi paljon parantamisen varaa ollutkin. Mutta viimeisimpien vaiheiden aikana voin sanoa olleeni varmasti onnellisempi kuin koskaan. Sen takia tulevaa ei kannata edes ajatella; tulevasta ei koskaan tiedä voiko se sisältää mitään hyvää, vaikka kuinka toivoisi ja laskelmoisi. Menneisyydestä sentään voi valikoida jotain, minkä mielellään eläisi uudelleen. Entä tilanteeni? Ajatus harhailee sinne tänne kuin pelokkaan katse. Mutta minulla on vain yksi suunta jossa on jotain aihetta pelätä – se mikä on jo tapahtunut. Tapanani ei yleensä ole ollut kiertää mitään vaan kohdata asiat ja hoitaa ne parhaani mukaan. Periaatteessa en haluaisi inhota saati vihata mitään, mutta jos jotain inhoan, niin asioiden selvittämättä jättämistä. Inhoan, vaikka itse olen moiseen vasta syyllistynytkin. Mutta nyt on kyseessä asia, jota en enää aio paeta. Myrsky onnistuu lopulta peittämään auringon, ja vaikkei se köyhennä näkymän arvoa, on se hyvä tekosyy siirtää ajatukset toimesta toiseen. Mielessäni ovat elämäni päivien aikana risteilleet monet elämäntarinat, mutta nyt niistä yksi, itselleni kaikista tutuin, nousee erityisen painavana esiin – tarina minusta. Tarina, joka on vielä selvittämättä. Ajatus kulkeutuu tätä myötä horisontin takaiseen, muttei saavuta sieltä mitään. Siksi pidän siitä mikä on tällä puolen. Tämä maailma vain on. Siinä ei voi tapahtua mitään pahaa. Tarinani, jota nyt koetan palauttaa mieleeni, on sekin jotain kaukaista, sillä se sijoittui juuri tuolle puolelle. Se on kuin toisesta elämästä – se on mennyttä, todella kaukaista. Kaiketi olen pystynyt sittenkin repimään itseni irralleen siitä. Edes jotenkuten. Irrallinen olen nyt tuosta maailmasta, irrallinen olen ihmisistä, olen aina ollut ja kaiketi tulen aina olemaan. Olen lehti, joka on joskus kasvanut jostain, mutta jonkun luonnonoikun takia ei ole koskaan syntymänsä jälkeen kiinnittynyt mihinkään. Yrittänyt olen, mutta omasta mielestäni olen siinä aina epäonnistunut. Siksi minulle jää lopulta vain surunomainen haikeus, joka on sitten ainoa

elämisen arvoinen, kaunis kokemus ja elämänsisällys. Jokin aika sitten pyrin korvaamaan tämän tosiasian tuottaman tuskan ja hakemaan omaa paikkaani. Hakemaan ihmisiä, läheisiä, joista olen joskus kasvanut, ihmisiä, joiden kanssa yhdessä jakaa elämän sisällys, ja lopulta kuolema – yhteisyyttä. Jonkinmoiset hetket tätä kenties sainkin kokea, mutta enää ei ole jäljellä kuin muistot; muistot ovat eletty elämä jälkikäteen, ja kaikesta kokemastani kertoo varmasti se, että haluan muistella niitä – elää ne uudestaan. Istun takaisin jalopuisen työpöytäni ääreen, avaan tämän muistikirjan alkusivun. Kirjoitan sille nämä sanat, jotka ovat nyt alku tarinalle tiestäni tähän. En kirjoita koko elämästäni, sillä en katso sitä sen arvoiseksi, ja koska se sisältää niin paljon sellaista, mitä en edes haluaisi muistaa, mitä en olisi halunnut joutua kokemaan. Mutta kirjoitan viimeisimmistä vaiheistani, joissa toivon mukaan kuvastuu koko elämäni ja minuuteni, sellaisena kuin olen sen omasta näkökulmastani kokenut. Monesti olen osunut kysymyksen äärelle, kuka olen, kertaakaan pääsemättä sen pidemmälle, silkan haluttomuuden takia, mutta silti niin monesti pohdin elämääni ja kaikkea, mitä se pitää sisällään. Elämä on koostumus, jonka sisältö kuvastaa sitä kaikkein parhaiten. Harmi vain ettei kukaan muu maailmassa varmasti koskaan tule tätä lukemaan.